

Hristova Ljudska Priroda u Spisima Ellen White

Od kraja 19 vijeka pa do sadasnjeg vremena u adventistickoj crkvi se diskutuje o Hristovoj ljudskoj prirodi: Da li je Isus uzeo Adamovu prirodu prije ili posle pada u grijeh? Ili je On jedinstvena licnost, koji je uzeo i Adamovu prirodu prije pada u grijeh i Adamovu prirodu posle pada u grijeh? Perfekcionista medju nama zauzimaju stav da je Isus uzeo ljudsku prirodu posle pada u grijeh, prirodu koja je u svemu ista kao nasa, ukljucujuci i sklonosti ka grijehu. Ovo ucenje uglavnom opravdavaju cinjenicom da je Ellen White pisala da je Isus uzeo gresnu (palu) ljudsku prirodu. U spisima Ellen White nalazimo da je Isus uzeo gresnu ljudsku prirodu, ali, takodje, nalazimo i druge izjave u kojima pisac kaze da je Isus uzeo bezgresnu ljudsku prirodu. Kako razumijeti ove dvije naizgled protivurecne tvrdnje? Sta je Ellen White podrazumijevala kada je pisala da je Isus uzeo na sebe gresnu (palu) ljudsku prirodu, a sta, opet, kada je tvrdila da je On uzeo bezgresnu ljudsku prirodu?

U procesu istrazivanja ove tematike, dvije stvari nam mogu biti od velike koristi: (1) hronoloske misli koje je Ellen White imala o Hristovoj ljudskoj prirodi, i (2) tumacenje Hristove ljudske prirode od strane jednog od njezinih najomiljenijih autora, iz cijih zapisa je Ellen White crpila informacije i terminologiju u vezi ovog predmeta.

1858 godine Ellen White je pisala o Isusu da je uzeo "ljudsku palu prirodu" (*Spiritual Gifts: Controversy Between Christ and His Angels and Satan and His Angels, vol. 1* (Battle Creek, MI: James White, 1858), 25. U ovoj izjavi ona nije objasnjavala sta je mislila. U narednim godinama ona je vise puta koristila ovu frazu.

Pet godina kasnije, 1863, ona je pisala da Isus "zna nase slabosti" ("Parants and Children," *Revie and Hearald*, January 20, 1863), 59. U ovoj izjavi Ellen White govori roditeljima i njihovom odnosu prema djeci. Rijec "slabosti" ona dovodi u vezu sa ljudskim manama i bolescu. "Roditelji ponekad opravdavaju njihov vlastiti pogresan smjer zato sto se ne osjecaju dobro.... On (Sotona) likuje da njima milost Bozija nije dovoljna da savladaju prirodne slabosti" (Isto).

1869 godine ona daje uravnoteženu perspektivu u pogledu Hristove gresne prirode kada je pisala: "On je brat u nasim slabostima, ali ne u posedovanju strasti" (*Testimonies for the Church*, vol. 2), 202.

Tri godine kasnije, 1872, Ellen White se fokusirala na povezanost izmedju Hristove bozanske i ljudske prirode. "Sin Bozji bio je u obliku Bozijem, i nije se otimao da se isporedi s Bogom. On je bio jedini, koji je kao covjek hodao zemljom, koji je mogao reci svim ljudima, koji me od vas osucuje zbog grijeha? On se ujedinio sa Ocem u stvaranju covjeka, i imao je silu kroz njegovo bozansko savrsenstvo karaktera da iskupi ljudski grijeh, da uzdigne covjeka i dovede ga nazad u njegovo prvobitno stanje" ("The First Advent of Christ," *Review and Herald*, December 17, 1872), 2.

Ellen White je bila jasna da "Covjek nije mogao iskupiti covjeka." "Njegovo (covjecje) gresno, palo stanje bila bi za njega nesavršena zrtva" (Isto). U pogledu Hrista i njegove ljudske prirode pisala je: "On je bio savrsen, i neuprljan grehom, Bio je bez mrlje i mane" (Isto). Dakle da bi bio Spasitelj Hristos je morao imati i ljudsku bezgresnu prirodu i biti bozansko Bice.

U 1874 godini, Ellen White je dala njenu najraniju siru izjavu o Hristovoj ljudskoj prirodi. Ona je parafrazirala ili direktno citirala materijal iz ovog clanka mnogo puta u godinama koje su dolazile. Kljucni elementi ukljucuju:

1. *Isus se identifikovao sa gresnom ljudskom prirodom.* "Sin Bozji ponizio je sebe i uzeo ljudsku prirodu nakon sto se covjecanstvo vec hiljadama godina udaljilo od Edena, i od njihovog originalnog stanja cistoce i pravednosti" ("Temptation of Christ," *Review and Herald*, July 28, 1874), 51.

2. *U pustinji iskusenja, Isus je zauzeo Adamovo mjesto gdje je on pao ali Njegova ljudska priroda je bila u nepovoljnijem polozaju.* "U kojoj suprotnosti je bio drugi Adam kada je otisao u mracnu pustinju da se sam suprostavi Sotoni. Od pada u grijeh pa do Hristovog vremena, ljudska rasa se degenerisala u izgledu i fizickoj snazi, i opadala nize na skali moralnih vrijednosti. Da bi podigao palog covjeka, Hristos ga je morao dostici tamo gdje je on bio. On je uzeo ljudsku prirodu, i podnosio slabosti i degeneraciju ljudske rase. On, koji nije znao za grijeh, postao je

grieh za nas" (Isto).

3. *Isus suprostavljauci se Sotoni bio je u nepovoljnijem poloaju zato sto je uzeo oslabljenu ljudsku prirodu.* Ona je napisala: "U pustinji iskusenja Hristos je bio bez hrane cetrdeset dana.... Sotona je bio veoma uspjesan prevarivsi andjele Bozje, i plemenitog Adama, i mislio je da u Hristovom unizenju on ce savladati njega" (Isto). Ellen White je dalje zapisala: "Hristovo ljudsko bice dostiglo je samo dno ljudske nesrece identifikujuci sebe sa slaboscu i potrebama palog covjeka, dok je Njegova bozanska priroda dohvatala vjecnosti" ("The Temptation of Christ," *Review and Herald*, August 4, 1874), 58. Isus je bio ranjen grijehom ali ne zarazen grijehom.

4. *Isus je bio nasa Zamjena i Spasitelj uzimajuci nase grijehe.* "Dok covjek nije mogao, u njegovoj ljudskoj moci, oduprijeti se sili Sotonskih iskusenja, Isus je dobrovoljno uzeo posao na sebe noseći breme covjeka i pobijedivši moc apetita umjesto covjeka" (Isto).

5. *Kombinovanjem njegove bozanske sa ljudskom prirodom on je pobjedio za nas i ucinio je mogucim da i mi pobjedimo.* "Da bi donio nadu covjeku, i spasio ga od potpunog unistenja, on je ponizio sebe da bi uzeo ljudsku prirodu, da bi, sa njegovom bozanskom silom kombinovanom sa ljudskom, on mogao doseći covjeka gdje on jeste. On dodjeljuje palim Adamovim sinovima i kcerima moc koju oni sami po sebi ne mogu imati, da u njegovo ime oni mogu savladati Sotonska iskusenja" (Isto).

6. *Hristos u njegovoj ljudskoj prirodi je bio primjer za nas.* "Veliko iskusenje za Hrista u pustinji u pogledu apetita bilo je da ostavi covjeku primjer samoodricanja" ("Temptation of Christ," *Review and Herald*, October 13, 1874), 121.

U 1884 godini Ellen White je pisala na nacin koji nagovjestava da Isus je imao bezgresnu prirodu: "U Njemu nije bilo greha nad kojim bi Sotona mogao izvojevati pobjedu, nije bilo slabosti niti nedostataka koje je mogao koristiti kao svoju prednost. Ali mi smo po prirodi gresni, i nas posao je da ocistimo hram duse od svake necistoce" ("God's Willingness to Save," *Review and Herald*, May 27, 1884),

338. Drugi primjer slične izjave napisan je 1898: "Hristos je savršena Bozja prestava s jedne strane, i savršeni primjer bezgresnog covjekanstva s druge strane. Tako je On kombinovao bozanstvo i covjekanstvo" ("Wholehearted Service," February 10, 1898, Manuscript 16, 1898, Ellen G. White Estate, Inc., Silver Spring, Maryland).

Do Generalne konferencije u Mineapolisu 1888 godine, Ellen White je u sustini razvila njeno razumjevanje Hristove ljudske prirode. Njezine kasnije izjave o Hristovoj ljudskoj prirodi su uglavnom razrada, prosirenje i razjasnjenje. Pismo koje je napisala bratu Bakeru je primjer njezinog razjasnjenja: "Budi pazljiv, veoma pazljiv kako se odnosis prema ljudskoj prirodi Hristovoj. Nemoj Ga postaviti pred ljudima kao covjeka sa sklonoscu prema grijehu..... On (Isus) je uzeo na sebe ljudsku prirodu, i bio je kusan u svim tackama po kojima je ljudska priroda kusana. On je mogao da pogresi; mogao je da padne, ali ni za jedan momenat u Njemu nije bila zla sklonost.... Brate Baker, izbjegavaj svako pitanje u odnosu na Hristovo covjekanstvo koje je sklono nerazumijevanju.... Nikad, ni na koji nacin, ne ostavljaj ni najmanji utisak nad ljudskim umovima da je mrlja, ili sklnost prema iskvarenosti bila u Hristu" (Ellen G. White to Brother and Sister Baker, Letter 8, 1895).

U 1990 godini, Ellen White je napisala o Isusu da je "On uzeo na sebe palu ljudsku prirodu, prirodu koja pati, koja je degredirana i isprljana grijehom" (VI, December 20, 1900).

Iz do sada izlozenog lako se dolazi do zakljucka da je Ellen White vjerovala da je Isus uzeo na sebe i palu kao i bezgresnu ljudsku prirodu. Kako razumijeti ove dvije naizgled kontradiktorne izjave? Jedan od kljucnih faktora da se bolje razumiju izjave Ellen White o Hristovoj ljudskoj prirodi jeste da se istrazi sta je o ovoj temi govorio i vjerovao jedan od njenih omiljenih autora, anglikanski propovjednik Henry Melvill (1798-1871). Koristan clanak o ovom predmetu napisao je Tim Poirier: "A Comparison of the Christology of Ellen G. White and Henry Melvill," (April 5, 1982, Ellen G. White Estate, Inc., Silver Spring, Maryland. Vidi, takodje, Tim Poirier: "Sources Clarify Ellen White's Christology," *Ministry*, December 1989, 7).

Smatran godinama kao najpopularniji propovjednik u Londonu, Melvilove

propovijedi su bile stampane u nekoliko tomova, sa mnogo izdanja. Ellen White je imala jednu kopiju od ovih kolekcija, "Melvilove Propovijedi," stampane 1844. Jedna propovijed iz te kolekcije, "Ponizenje Covjeka Hrista Isusa," obezbjedjuje kontekst koji je posebno znacajan za pomirenje ociglednog konflikta o Hristovoj ljudskoj prirodi u spisima Ellen White. Dok je pisala njezin clanak "Hristos Covjekov Primjer," za *Review and Herald* 5 jula, 1887, ona je obimno crpila informacije iz ove propovijedi.

Istrazivanje Tim Poiriera otkriva da po Melvilu, pad covjeka u grijeh donio je dvije osnovne posledice: (1) "nevine slabosti" i (2) "gresne sklonosti." Nevine slabosti su glad, bol, slabost, zalost, i smrt. To su posledice grijeha koje su potpuno bezgresne. Grijeh je donio patnju, ali patnja sama po sebi nije grijeh. Gresne sklonosti su sklonosti prema grijehu. Melvil govori da prije pada u grijeh Adam nije imao ni "nevine slabosti" niti "gresne sklonosti." Mi smo rodjeni i sa "nevinim slabostima" i sa "gresnim sklonostima," dok je Isus uzeo "nevine slabosti" ali ne i "gresne sklonosti." Drugim rijecima, Melvin je tvrdio da Isus nije bio u potpunosti ni kao Adam prije grijeha niti kao Adam posle grijeha. Ovo je izgleda bila pozicija koju je Ellen White drzala. Ona je pisala da je Isus uzeo "nasu gresnu prirodu," (Melvilove "nevine slabosti") ali takodje je pisala da "ni za jedan momenat u Njemu nije bila sklonost ka grehu" (Melvilove "gresne sklonosti") (SDA BC, vol. 5, p. 1128). "Niko ne moze da kaze da Hristos je bio u svemu kao druga djeca" zato sto On je imao "sklonost ka pravdi" (Youth's Instructor, Sept.8,1898, pp. 704-705), gdje druga djeca su imala "sklonost prema zlu" (Education, 29).

Melvinov model je jedini koji moze da objasni sve izjave koje je Ellen White dala o Hristovoj ljudskoj prirodi. Kada je Ellen White pisala da je Isus uzeo gresnu ljudsku prirodu (Melvinove "nevine slabosti") ona je vjerovatno mislila na slabosti ljudske prirode koje su posledice grijeha, ali same po sebi nisu grijeh, kao sto su glad, slabost, bol, zalost, smrt. Ellen White je jasno pisala da Isus nije imao sklonosti prema grijehu (Melvinove "gresne sklonosti").

Mozemo zakljuciti, dakle, da po Ellen White kao i po Melvilu, Isus nije bio potpuno isti kao Adam prije pada u grijeh niti kao Adam posle pada u grijeh. Drugim rijecima, On je bio jedinstveno Bice. Ovo je najjednostavniji i najprirodniji nacin da se razumiju naizgled kontradiktornosti u njenim izjavama o Hristovoj ljudskoj prirodi. Ellen White, citirajuci Luku, nazivala je Isusa "Svetim" (Luka 1:35). U kontekstu ovog Lukunog izraza ona kaze, "To je tajna koja je ostala

neobjasnjena gresnicima da je Hristos mogao biti kusan u svemu kao mi, ali bez grijeha. Utjelovljenje Hristovo je uvijek bilo, i uvijek ce ostati, tajna. Ono sto je otkriveno je za nas i za nasu djecu, ali neka svako ljudsko bice bude upozoreno da Hristos nije sasvim covjek, kao jedan od nas, zato sto to ne moze biti" (*The SDA Bible Commentary*, Ellen G. White Comments, vol, 5 p. 1128, 1129).

"Da su sve izjave koje je Ellen White dala o Hristovoj ljudskoj prirodi bile na raspolaganju u prvoj polovini dvadesetog vijeka," pise George Knight, "i da je zajednicki stav Melvila i Ellen White o "nevinim slabostima" i "gresnim sklonostima" bio razumljiv u 1950tim godinama, debakl na temu izazvan knjigom "Pitanja o Doktrini" vjerovatno se nikad nebi pojavio" (*Questions on Doctrine*, annotated edition, edited by George R. Knight, "Andrews University Press," 2003, 523,524).

Najvise informacija za ovaj rad uzimao sam iz materijala za predmet "Razvoj Adventisticke Teologije" ("Development of Seventh-day Adventist Theology") koji sam pohadjao na endrusovom univerzitetu.